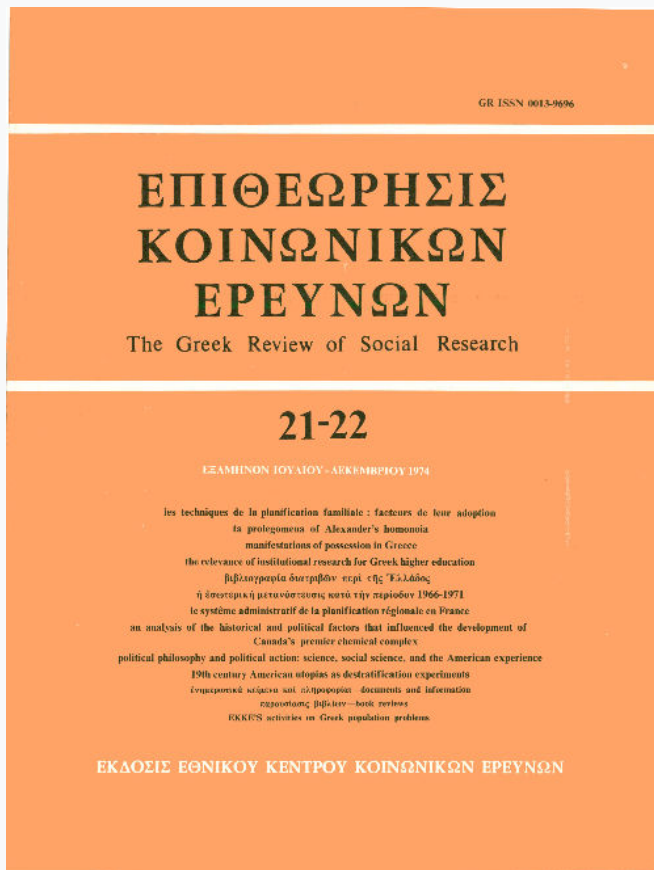

The Greek Review of Social Research

Vol 21 (1974)

21-22

Απάντηση εις κριτικήν

Πανταζής Τερλεξής

doi: [10.12681/grsr.236](https://doi.org/10.12681/grsr.236)

Copyright © 2015, Πανταζής Τερλεξής

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Τερλεξής Π. (2015). Απάντηση εις κριτικήν. *The Greek Review of Social Research*, 21, 296–297.
<https://doi.org/10.12681/grsr.236>

tion of Asia Minor has a twofold interest. Specifically it represents the last in a long series of religio-linguistic changes to which Anatolia had been subjected over the centuries. Broadly considered, the Islamization and Turkification of the Anatolians in the later Middle Ages, along with the Christianization and Hispanization of Iberia, constitute one of the last chapters in the history of cultural change in the Mediterranean basin. Since antiquity the inhabitants of the Mediterranean world had been subject to a remarkable variety of transforming cultural forces: Hellenization, Romanization, Arabization, Christianization, and Islamization. To these were now added Turkification» (p. 1). Certainly Professor Vryonis's book now becomes a vital source for the last named process in particular, and no student of Anatolian Hellenism or Turkology can afford to be without it under any circumstances.

JOHN E. REXINE, Ph. D.
Colgate University

*

Ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητας
καὶ ἡ τηλέρρασις

Ἡ ἄποψις τοῦ Lic. Desiderio Graue

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Τετάρτου Ἐθνικοῦ Σαφρονιστικοῦ Συνεδρίου, τὸ ὅποιον ἔλαβε χώραν εἰς Μεξικὸν (23-25 Νοεμβρίου 1972) ἀντιμετωπίσθη καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὅποιαν ἄσκει ἡ τηλέρρασις εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. Συγκεκριμένως, ὁ Lic. Desiderio Graue, τῆς Μεξικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ποινικῶν Ἐπιστημῶν, ἐξήγησε διεξοδικῶς τὸ θέμα. Τὰ συμπεράσματα δὲ καὶ αἱ προτάξεις τοῦ δημοσιεύονται εἰς τὸ *Revista Michoacana de derecho penal* (No. 15, Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1973, σελ. 166-177).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐρεύνης του ἀπέδειξε ὅτι ἡ τηλέρρασις ἄσκει κοινωνικὴν κυρίως ἐπίδρασιν, τὸ ὅποιον εἰς μεμονωμένα ἄτομα, ὄσον καὶ εἰς κοινωνικὰ ὁμάδας. Εἰς δὲ τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς τηλέρρασεως, ὁ συγγραφεὺς ἀντέταξε ὅτι ἡ τηλέρρασις, ἐν ἑπέμνεεν εἰς τὴν πληρεστέραν ὀργανώσιν καὶ εἰς τὴν περισσότερον ἐπιμελημένην παρουσίαν τῶν προγραμμάτων τῆς, θὰ ἦδυντο νὰ καταστῆ ἐν χρήσῳ μεσον διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν πολιτιστικῶν καὶ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών.

Ἐπι πλεον, ὁ συγγραφεὺς προτείνει τὸν λεπτομερῆ ἔλεγχον τῶν «μηνημάτων» τὰ ὁποῖα μεταδίδονται μὲθ' αὐτῆς τηλέρρασεως, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβλα-

βῶν ἐπιδράσεων. Κατὰ τὸν Desiderio Graue, ὁ ὑπεύθυνος τῶν προγραμμάτων τῆς τηλέρρασεως πρέπει νὰ συμβουλεύονται ἐξέχοντας ἐπιστήμονας—καὶ δὴ ἐγκληματολόγους—προκειμένου νὰ προβάλλουν ἔκπομπάς αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητας.

Ὁ Lic. Desiderio Graue ὑπογραμμίζει ἐπιπροσθέτως τὸ γεγονός ὅτι ἡ τηλέρρασις δύναται γενικότερον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας—καὶ δὴ τῆς μεξικανικῆς τοιαύτης—διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιών καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδιοσυστάσεως τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ.

Ἐν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πλειονότητα τῶν ἐγκληματολόγων αἱ ὁποῖοι παραδέχονται τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς τηλέρρασεως—ἰδιαίτερος ἐπὶ τῶν νέων—ὁ Lic. Desiderio Graue πιστεῖται ὅτι ἡ τηλέρρασις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προλήψεως τῆς ροπῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, καὶ προτείνει τὴν διεπιστημονικὴν σύνθεσιν τῶν συμβουλίων τῶν ὑπευθύνων τῆς τηλέρρασεως καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰ τῶν ἐκπαιδευτῶν τῆς τοπικῆς ἐπιστήμης, δεδομένου ὅτι αἱ ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς τηλέρρασεως προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν ποινικολόγων καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν ρόλον τῆς ὡς γενεσιουργοῦ αἰτίας τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητας. Τέλος, ὁ Μεξικανὸς ποινικολόγος προφέρει πέραν τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ τηλέρρασις δύναται νὰ ἀναχατίσῃ τὴν ροπὴν πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, ὑποστηρίζον ὅτι αὕτη δύναται, ὑπὸ ὠρισμένας βεβαίας προϋποθέσεις, νὰ συντελέσῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνίας.

Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα συμπύκνουν ἐν πολλοῖς μὲ ἐκεῖνα τῶν περισσοτέρων μελετητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς τηλέρρασεως, αἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ τηλέρρασις εἶναι ἐν ὀψίστης σημασίας μέσον μαζικῆς ἐπικοινωνίας εἰς χεῖρας τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὅπλον πανίσχυρον διὰ τὸν πολυμορφον ἀγῶνα καταπολεμήσεως τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητας.

N. Δ. ΑΟΪΖΟΣ
Maître de Sociologie

Ἐπιστημονικὸς Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Ἀπάντησις εἰς κριτικὴν

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καθηγητὴ Κιτσικὴ γιὰ τὰ εὐνοϊκὰ καὶ τὸν σχόλια σχετικά μὲ τὸ συνοπτικὸν μελέτημά μου μὲ τίτλο «Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἐθνικισμὸς ἐπὶ τῆς Τουρκίας: Σύνομη Ἱστορικῆ Ἀνασκόπησις», ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενον τεύχος

τῆς «Ἐπιθεώρησης». Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σημεῖα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπιφυλάξει, θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

α) Συμμερίζομαι τὴν ἀπόψιν του ὅτι σὲ μὴ μετρητὸν τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνῃ ἀναδρομὴ ἐπὶ τὴν περίοδον 1912-1913, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ ἔργο του Ziya Gokalp. Θὰ ἔλεγα ὅμως ὅτι οὐτε καὶ αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ. Μιὰ εἰς βάθος ἀνάλυσις τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ πολὺν περισσότερο καὶ νὰ συμπεριλάβῃ τὸν 19ον αἰῶνα, μέχρι τὴν περίοδον τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Μιὰ τέτοια ὁμῶς εὐρύτερη ἀνασκόπησις θὰ ὑπερέβαινε τὰ πλαίσια ποῦ καθορίσθηκαν σαφῶς ἐπὶ τὴν ἐισαγωγὴν τοῦ μελετητικῶς, ὡς ἔζη: «Σὲ δὲ, ἀκολουθεῖ θὰ προσπαθῶσιν νὰ παρουσιάσωμεν μερικεὶς βασικὰς ἰδέας ποῦ ἐνδυνάμωσαν τὸν τουρκικὸν ἐθνικισμὸν ἀπὸ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ ἔπειτα».

β) Σχετικὰ μὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Κιτσικὴ ὅτι «τὰ φασιστικὰ κινήματα τῆς περιόδου 1941-1944 δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ» καὶ ὅτι «ἀπρόκειται ἀπλῶς περὶ ὑπερβολῶν ὠρισμένων ἐξωτεριστῶν, θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ὁ ἴδιος ἐχη ὑπ' ὄψιν του ἄλλα ἐθνικιστικὰ κινήματα ποῦ νὰ εἶχαν χαρακτῆρα δημοκρατικὸν καὶ φιλελεύθερον καὶ νὰ ἐπιρρέασαν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ 1941 καὶ 1944, γιὰτι προσωπικῶς τοῦλάχιστον δὲν γνωρίζω. Ἀντίθετα, δυτικεὶς καὶ τουρκικεὶς πηγῆς ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἀντλούμε τῆς πληροφορίας μας, ἡ μὴ μετὰ τὴν ἄλλα κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν χαρακτῆρουν τὰ ἰδεολογικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ κινήματα, ποῦ ἐδῶςποζῶν τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς περιόδου, σὰν κινήματα φασιστικῶν καὶ ναζιστικῶν τύπου (Heyd, Bisbel, Holster, Karpat κλπ.). Δὲν μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ ἦταν διαφορετικὰ γιὰτι ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἡ τουρκικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐπίστασαν πᾶς μὴ νικητῆς ναζιστικῆς Γερμανίας εἰς βάρος τῆς Ρωσίας θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν προσάρτησιν ἐπὶ τῆς Τουρκίας τῶν τεραστίων ἐκτάσεων τοῦ Ἀζερμπαϊτζάν καὶ τοῦ Τουρκιστάν, μὲ πληθυσμὸν πολλῶν εκατομμυρίων, ποῦ ἀνεκῆθεν ἐθεωρετο ὅτι ἀνήκον ἐπὶ τῆς τουρκικῆς φυλῆς. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποῦ καθὲ δημοκρατικὴ φωνὴ ἡ ὁποῖα τολμοῦσε νὰ ἐπικρίνῃ τὴν φιλογερμανικὴν πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεως ἐτίθετο σιωπηρῶς ἐκτὸς νόμου. Μόνον ὅταν ἡ πλάστῆρα ἔγειρε σὲ βάρος τῆς Γερμανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ρωσίας, ἄρχισε ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις νὰ ἀνέχεται καὶ συχνὰ νὰ ὑποκίνη φιλοαρκετῆς ὀργανώσεως καὶ πάλι μὲ σκοπὸν νὰ συμμετάσχη στὸ «παίχνιδι» τῶν συμμάχων ὅσοι καὶ τὸ ἐπέτυχε τελικὰ.

γ) Σχετικὰ μὲ τὸ ὅτι ὁ «Τουρκισμὸς» ἢ ὁ «Παντουρκισμὸς» δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην φυλετικὰ ἐθνικιστικὰ συστήματα, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν κ. Κιτσικὴ

«προϋπήρχαν του ναζισμού» και ως εκ τούτου «δεν ήταν σφωβιστικά», θα πρέπει να παρατηρήσουμε ότι ο ρατσισμός και ο σφωβισμός, χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ναζισμού, δεν είναι χιτλερική ανακάλυψη. Ίδιαίτερα στην περίπτωση της Τουρκίας αυτό πολύ καλά το γνωρίζουν κυρίως οι 'Αρμένιοι. Γι' αυτό θά μου επιτρέψω ο κ. Κιτσικίς να παρατηρήσω ότι ο «Παντουρκισμός», όπως εξ' άλλου και κάθε «Παν-δόγμα», είναι αναγκαστικά, μαζί με όλα τα άλλα, και ρατσιστικός και άπροκάλυπτα επεκτατικός. Γιατί άραγε η τουρκική περίπτωση να αποτελούσε εξαίρεση; 'Επί πλέον οι φιλοгерμανικές τάσεις της τουρκικής διπλωματίας και ο θαυμασμός των Τούρκων για τα γερμανικά πρότυπα οργανώσεως δεν εκδηλώονταν με την εμφάνιση του ναζισμού. Οι Τούρκοι υπήρξαν σύμμαχοι των Γερμανών στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και η έναρξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου βρήκε γερμανικές στρατιωτικές αποστολές στην Τουρκία και τουρκικά στρατιωτικά κλιμάκια στη Γερμανία, που έρχζόνταν με σκοπό τον εκσυγχρονισμό και την οργάνωση του τουρκικού στρατού.

δ) 'Όσον αφορά την αξιολόγηση του έργου του Tekin Alp, όπως όρισε δεν συμφωνώ με τον κ. Κιτσικί. 'Αν υπάρχουν αντιρρήσεις για την περικοπή από το κείμενο του Alp, τόν όποιον ο κ. Κιτσικίς θεωρεί όργανο της δικτικής προπαγάνδας και επομένως προκατειλημμένο έναντι των Τούρκων, δι παρακαλέσω τόν κ. συνάδελφο να καταφύγη σέ άλλη πηγή, τουρκική αυτή τη φορά, στον καθηγητή της πολιτικής επιστήμης Kemal Karpat (Turkey's politics), ο όποιος άσφαλός δεν μπορεί να κατηγορηθή για «άντιτουρκισμό».

Τέλος, θά ήθελα να προσθέσω ότι τό θέμα του τουρκικού εθνικισμού, επειδή άπτεται άμεσα ζωτικών προβλημάτων του έλληνικού έθνους, είναι ένα θέμα που παρουσιάζει σοβαρές δυσκολίες στον κάθε έρευνητή που θά θελήσει να τό αναλύσει άντικειμενικά. 'Η ύπερβολική μίσος έννοια όπως τό ύπερβολικό μέρος εύκολα καταλήγουν σέ ύποκειμενικές αξιολογήσεις και εσφαλμένα συμπεράσματα. Παραδέχομαι ότι ή ήγεςία και τόν δύο χωρών δεν μόρσετε στό παρελθόν να δημιοурνηση τό κατάλληλο κλίμα συνεργασίας για τήν επίλυση κατά τρόπο ειρηνικό τόν τώσων προβλημάτων που άπασχόλησαν τήν δύο χώρες. 'Η έλληνική ήγεςία φέρει φυσικά ένα μεγάλο μέρος τής εύθύνης. Δέν είμαι όμως έτοιμος να συμφωνήσω με όποιονδήποτε ίσχυρισθή ότι ή τουρκική κυβέρνηση δέν έχρησιμοποίησε τόν τουρκικό εθνικισμό, τής μορφής που γνωρίζουμε στό άρθρο μας, άντιπροσωπευτικό ή όχι, για να παίζει τό διπλωματικό της παιχνίδι στίς δυσκόλες στήμες τό πολέμου και άργότερα στό θέμα τόν Στενών και τής Κύπρου. Σέ περίοδοι κρίσεως είναι αύτό τό είδος ο έθνικισμός,

έξτρεμιστικός, ρατσιστικός, επεκτατικός, που χρησιμοποιείται από τίς κυβερνήσεις για τήν εκπλήρωση τών σκοπών τους. Αυτό βέβαια δέν είναι πάντα εύκολο, όπως απέδειξε ή πρόσφατη έλληνική περίπτωση. Στην περίπτωση πάντως τής Τουρκίας, ή πολιτική ήγεςία τής χώρας αυτής, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, φαίνεται να χρησιμοποιή τά σύμβολα και τίς ιδέες του τουρκικού εθνικισμού με έξαιρετική μαεστρία, πρós έφελορ φυσικά του τουρκικού έθνους.

ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΤΕΡΛΕΗΣ, Ph. D.

'Επιστημονικός Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Russel Bernard, *'Ανθρωπολογικά Θέματα*, μετάφραση υπό 'Αννης Μ. Στογιάννου, 'Αθήνας: 'Εκδόσεις Α. Καραβία, 1971, σ. 68.

Τό μικρόν αύτό βιβλίον περιλαμβάνει μίαν σειράν διαλέξεων αι όποιαι εδόθησαν υπό τόν συγγραφέα, καθηγητή τής 'Ανθρωπολογίας, εις τούς φοιτητάς τών Πανεπιστημίων 'Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Πατρών.

'Η σύνθεσις του άκροατήριου, αποτελουμένου εκ σπουδαστών τής Βιολογίας κυρίως, επηρέασε προφανώς τό περιεχόμενον τών διαλέξεων, αι όποιαι αποτελούν εισαγωγή εις τήν φυσικήν ιδίαν ανθρωπολογίαν.

Τό βιβλίον αποτελείται εκ τεσσάρων κεφαλαίων. Εις τό πρώτον κεφάλαιον «Εισαγωγή εις τήν 'Ανθρωπολογίαν», ο συγγραφέας περιγράφει τά όρια τής κοινωνικής ή πολιτιστικής ανθρωπολογίας, τής αρχαιολογίας, τής γλωσσολογίας και τής φυσικής ανθρωπολογίας, τών τεσσάρων δηλαδή κλάδων τής Γενικής 'Ανθρωπολογίας, ή όποια έχει ως βασικόν άντικείμενον μελέτης τήν «κουλτούραν» ενός λαού.

Εις τό επόμενον κεφάλαιον (2. Θέσις του 'Ανθρώπου εις τήν Τάξιν τών Πρωτευόντων, 3. Παλιοντολογικά Δεδομένα τής 'Εξελίξεως του 'Ανθρώπου, 4. Περι 'Ανθρωπίνων Φυλών) ο συγγραφέας εισάγει τόν αναγνωστήν εις βασικά θέματα τής φυσικής ανθρωπολογίας, εκθέτων συγχρόνως μεθοδικώς τήν στροφήν του ενδιαφέροντος τών ανθρωπολόγων από τήν βιολογικήν εξέτασιν του ανθρώπου εις τό προϊόν «του διαλόγου μιάς ανθρωπίνης κοινωνίας και του περιβάλλοντός της», δηλαδή τής «κουλτούραν».

Λόγω τής εμφάσεως ή όποια δίδεται εις τήν φυσικήν ανθρωπολογίαν, κλάδον άπασχόησε γνωστόν εις τό ελληνικόν κοινόν, τούτο έστερηθή τής ευκαιρίας μιάς βαθύτερας γνωριμίας τής κοινωνικής ή πολιτιστικής ανθρωπολογίας,

δηλαδή μιάς επιστήμης πολύ γνωστής εις τόν ευρωπαϊκόν και αμερικανικόν χόρον, άγνωστού όμως εις τήν 'Ελλάδα. 'Η πολιτισμική ανθρωπολογία έχει ακαδημαϊκήν ζωήν ενός αιώνος περίπου. Προφανώς εκ παραδρομής τοποθετείται, εις τό βιβλίον, ή γένεσις τής εις τά μέσα του είκοστού αιώνος (σ. 19).

'Η ανθρωπολογία είναι ή κατ' έξοχήν επιστήμη ή όποια επιζειρεί να επίλυση τās δυσκολίας τής έννοιολογικής μεταφοράς ένός όρου από μίαν γλώσσαν εις τήν άλλην. 'Η μεταφράστρια άντιμετώπισε τό πρόβλημα αυτό με σχετική επιτυχίαν. Προβλήματα όπωσδήποτε εδημιούργησεν ή απόδοσις του όρου culture διά τής λέξεως «κουλτούρα». 'Η λέξις culture έχει διά τούς ανθρωπολόγους σημασίαν διάφορον εκείνης ή όποια έγινε άποδεκτή υπό τών κοινωνιολόγων-όπαδόν τής θεωρίας τής μαζικής κοινωνίας. Εις τήν 'Ελλάδα, ή απόδοσις του όρου culture διά τής λέξεως κουλτούρα άπηχεί κοινωνιολογικάς και ανθρωπιστικάς έννοιάς. 'Η χρησιμοποίησις όμως τής ίδιας λέξεως διά τήν απόδοσιν και τής ανθρωπολογικής έννοιάς τής culture είναι δυνατόν να προκαλέση προβλήματα κατανοήσεως. Τό γεγονός ότι ή λέξις «κουλτούρα» είναι ακατάλληλος διά τήν απόδοσιν του όρου culture φαίνεται και εκ τού ότου ή μεταφράστρια αναγκάζεται να άποφύγη τό έπιθετον cultural διά τής λέξεως «πολιτιστικός», δημιουργούσα ούτω σύγχυσιν εις τόν μη ειδικόν αναγνώστην, ο όποιος άδυνατεί να κατανοήση ότι ή λέξις «πολιτιστική» χρησιμοποιείται ως έπιθετον τό όσιαστικόν «κουλτούρα».

'Εδδ πρέπει να σημειωθή ότι ούτε τό έπιθετον «πολιτιστική», ως προδιοριστικόν τής ανθρωπολογίας, άποδίδει όρθως τήν έννοιαν cultural, δεδομένου ότι έχει έντονον έννοιολογικήν άπόχρωσιν όηλοτικήν τής ικανότητος πρós τί, ή όποια έλλείπει από τόν άγγλικόν όρον.

'Εν πίση περίπτωσης ή ως άνω επιμελημένη έκδοσις άποτελεί σπουδαίον βοήθημα όχι μόνον διά τόν 'Ελληνα φοιτητήν τής Βιολογίας αλλά και διά τόν αναγνώστην με γενικά ανθρωπολογικά ενδιαφέροντα.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΖΕΛΗΣ, Ph. D.

'Επιστημονικός Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Grossin William, *'Η έργασία και ο χρόνος* ('Ερρίκος, Διδάρεια, Ρυθμός). Παρίσι, έκδ. «'Ανθρωπος», 1969.

'Ο W. Grossin, Καθηγητής τής Κοινωνιολογίας εις τό Πανεπιστήμιον του Nancy τής Γαλλίας, άσχολείται με θέματα άφορρόντα εις τήν έργασίαν και τήν